Мамі — доньці полонин

Мисливці убили в бору ведмедицю —
Ведмедю старому горе і жаль:
Люди згубили його ведмедицю,
Осиротили руде ведмежа.

Ведмежа ще немічне, ведмежа голодне,
А реве — ну зовсім як малий бичок.
І смуток ведмежий проріс безоднею,
Місяцем повісився на сучок…

І старий погладив ведмежа правицею,
Сам подався лісом навмання,
Де буркут студений олень з оленицею
Пили на світанку щодня.

Холодно в засідці, голодно в шлунку,
Очі горять в лихоманці німій.
Олені п'ють… Воду хлюпають лунко…
Його пропустити, схопити її?

Першим пройшов гоноровий олень,
Олениха з малям не спішила…
І враз перед нею смертельною долею
Звівся кудлатий страшило.

Звівся по-людськи на задні.
Передні над жертву заніс.
І раптом під крик малюка безпорадний
Завмер. Повернувся у ліс.

Йшов із страшенним голодним ревом,
Аж ліс предковічний дрижав.
Йшов напролом. Валились дерева.
Кликав своє ведмежа…